

Sygn. akt I C 1959/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżonowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Litwińska – Bargiel

Protokolant: Paulina Krawczuk

po rozpoznaniu w dniu 06 sierpnia 2015 roku w Dzierżonowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A z siedzibą we W.

przeciwko W. K.

o zapłatę kwoty 4 327,70 zł

I. zasądza od pozwanego W. K. na rzecz strony powodowej (...) Banku (...) S.A z siedzibą we W. kwotę **3 802,88 zł** (trzy tysiące osiemset dwa złote i osiemdziesiąt osiem groszy) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 3 798,26 zł od dnia 04 lipca 2015 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego W. K. na rzecz strony powodowej (...) Banku (...) S.A z siedzibą we W. kwotę **151,44 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, by pozwany W. K. zapłacił na jej rzecz kwotę 4327,70 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 01 października 2014r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, iż 21 sierpnia 2006 roku przyznała pozwanemu pożyczkę w rachunku prowadzonym w ramach konta nr (...), ustalając limit pożyczki w wysokości 3800 zł., w ramach której pozwany obowiązał się do dokonywania comiesięcznych wpłat w wysokości 940 zł. Z uwagi na fakt, iż pozwany nie wywiązywał się z obowiązku comiesięcznego zasilania rachunku jak również spłaty wykorzystanej pożyczki z upływem okresu na jaki została zawarta, całość roszczenia stała się wymagalna z dniem 20 sierpnia 2013r. Pozwany był bezskutecznie wzywany do dobrowolnej spłaty.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 04 listopada 2014r. sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Dzierżonowie stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Pozwany na rozprawie w dniu 17 lutego 2015r. wniósł o rozłożenie dochodzonego roszczenia na raty w wysokości 100 zł miesięcznie bądź ograniczenia roszczenia tylko do należności głównej, uzasadniając swoje stanowisko złą sytuacją materialną.

Strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 25 lutego 2015r. podtrzymała swoje stanowisko w sprawie. Podała jednocześnie, iż na dochodzoną kwotę składa się kapitał w wysokości 3798,26 zł, odsetki w wysokości 529,44 zł oraz dalsze umowne odsetki w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczone od kwoty 4327,70 zł od dnia 01 października 2014r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania. Wysokość naliczonych odsetek, prowizji i opłat wynika z regulaminu oraz Tabeli opłat o prowizji, które zostały załączone do umowy. Strona powodowa przedstawiła szczegółowe zestawienie, w którym wskazała sposób wyliczenia dochodzonych odsetek. Ponadto odmówiła zgody na ratalną spłatę zadłużenia powołując się na przebieg dotychczasowej współpracy z pozwanym.

Na rozprawie w dniu 16 czerwca 2015r. pozwany oświadczył, iż wpłacił na rzecz dochodzonego roszczenia kwotę 300 zł w dniu 19 maja 2015r, kwotę 100 zł w dniach 22 marca i 12 czerwca 2015.

W odpowiedzi na powyższe strona powodowa przedłożyła szczegółowe zestawienie wpłat dokonywanych przez pozwanego począwszy od 12 września 2006r. do 12 czerwca 2015r. W związku z wpłatami dokonywanymi przez pozwanego w toku postępowania powód oświadczył, iż jego zobowiązanie na dzień 03 lipca 2015r. wynosi 3802,88 zł wraz z dalszymi odsetkami umownymi od kwoty 3798,26 zł liczonymi od dnia 01 lipca 2015r. w stosunku rocznym według 4.00-krotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

16 listopada 2006 roku pozwany W. K. zawarł aneks nr (...) do umowy pożyczki w rachunku nr (...), na podstawie której (...) Bank S.A. z siedzibą we W. podwyższył pozwanemu kwotę pożyczki w rachunku, prowadzonym w ramach konta nr (...) do wysokości 3800 zł na okres do dnia 20 sierpnia 2007r. Pozwany zobowiązał się do comiesięcznego zasilania rachunku kwotą nie mniejszą niż 940 zł. Oprocentowanie pożyczki było zmienne i w dniu zawarcia niniejszego aneksu do umowy wynosiło 14,8% w stosunku rocznym. Po upływie okresu, na który udzielono pożyczkę, bank automatycznie przedłużał umowę na kolejne okresy dwunastomiesięczne, zachowując aktualną wysokość przyznanego limitu pożyczki. Każdorazowe przedłużenie umowy na kolejne 12 miesięcy nie wymagało podpisania aneksu do umowy. Bank zastrzegł sobie prawo nie przedłużania umowy, gdyby pożyczkobiorca naruszył istotne postanowienia umowy bądź złożył oświadczenie o rezygnacji z umowy.

Dowód : aneks nr (...) do umowy pożyczki w rachunku nr (...) k. 19-20.

Pozwana nie uregulowała zadłużenia oraz nie wywiązała się z obowiązku comiesięcznego zasilania rachunku kwotą nie mniejszą niż 940 zł.

Okoliczność bezsporna

(...) Bank Spółka Akcyjna zmienił nazwę na (...) Bank (...) Spółka Akcyjna.

Dowód : odpis z Krajowego Rejestru (...)k.12-18.

W związku z uchybieniem przez pozwanego W. K. terminowi spłaty zobowiązania strona powodowa 18 kwietnia 2014 roku doręczyła pozwanemu wezwanie do zapłaty należności w kwocie 4081,29 zł.

Dowód : wezwanie do zapłaty z 18 kwietnia 2014 roku wraz z zwrotnym poświadczeniem odbioru k. 22-23.

Pozwany posiadał na dzień 30 września 2014r. u strony powodowej zadłużenie w wysokości 4327,70 zł wraz z dalszymi odsetkami umownymi od dnia 1 października 2014r. do dnia zapłaty liczonymi według 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Dowód: wyciąg z ksiąg banku- 21.

W dniu 22 marca 2015r. oraz w dniu 12 czerwca 2015r. pozwany wpłacił na rzecz strony powodowej kwotę 100 zł, a w dniu 19 maja 2015r. kwotę 300 zł.

Okoliczność bezsporna

Sąd zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu powództwo w zdecydowanej części podlegało uwzględnieniu.

Niewątpliwym jest, iż pozwany W. K. zawarł z (...) Bank S.A., aktualnie (...) Bank (...) S.A. umowę pożyczki.

W myśl art. 720 § 1 Kodeksu cywilnego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie z § 2 umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Umowa pożyczki zobowiązuje pożyczkodawcę do przeniesienia własności przedmiotu pożyczki na pożyczkobiorcę. Samo wydanie przedmiotu pożyczki może nastąpić w dowolny sposób, byle pożyczkobiorca miał możliwość swobodnego dysponowania czy to pieniędzmi, czy rzeczami będącymi przedmiotem umowy. Odwrotność opisywanej sytuacji występuje przy zwrocie pożyczki.

Pozwany W. K. przyznał, iż zaciągnął pożyczkę w (...) Bank S.A., której nie spłacił, bowiem uległa pogorszeniu jego sytuacja zdrowotna i majątkowa. Nie kwestionowała wysokości zadłużenia. Strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 03 lipca 2015r. przedstawiła wykaz wszystkich wpłat dokonanych przez pozwanego w okresie od 12 września 2006r. do dnia 12 czerwca 2015r. Pozwany zaakceptowała ten wykaz. Niniejszy wykaz uwzględniła wpłaty dokona przez pozwanego w toku postępowania, w to jest kwotę 100zł wpłaconą 23 marca 2015r., kwotę 300 zł wpłaconą 20 maja 2015r. oraz kwotę 100 zł wpłaconą 12 czerwca 2015r. Uwzględnione wpłaty korespondują z twierdzeniami pozwanego i przedłożonymi przez niego potwierdzeniami przelewu. Jednocześnie strona powodowa podała, iż zadłużenie pozwanego wynosi na dzień 03 lipca 2015r. łącznie 3802,88 zł wraz z dalszymi umownymi odsetkami liczonymi od kwoty 3798,26 zł od dnia 04 lipca 2015r. do dnia zapłaty według 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (...).W związku z czym Sąd uwzględnił powództwo mając na uwadze wpłaty dokonane w toku postępowania przez pozwanego. Tym bardziej, iż w świetle oświadczeń stron były one bezsporne.

Z tych względów Sąd zasądził od pozwanego W. K. na rzecz strony powodowej kwotę 3802,88 zł. wraz z umownymi odsetkami wraz z dalszymi umownymi odsetkami liczonymi od kwoty 3798,26 zł od dnia 04 lipca 2015r. do dnia zapłaty według 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Pozwany na rozprawie w dniu 06 sierpnia 2015r. oświadczył, iż dokonała jeszcze jednej wpłaty w miesiącu lipcu 2015r. w wysokości 100 zł. Nie przedstawił jednak żadnych dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń. Tym samym nie wywiązał się z powinności procesowej z art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Należy dodać, iż pozwany na poprzedniej rozprawie, która miała miejsce 16 czerwca 2015r., został przez Przewodniczącego pouczony o treści art. 6 k.c. oraz sposobie składania wniosków dowodowych w toku postępowania. Na tej rozprawie Sąd przychylił się do prośby pozwanego i wyznaczył mu 14 dniowy termin do złożenia dowodów wpłat dokonanych na rzecz strony powodowej. Nie ulega więc wątpliwości, iż pozwany miał wiedze odnośnie tego, jak należy składać wnioski dowodowe i nie mógł już zasłaniać się niezajomością procedury.

W toku postępowania pozwany wnosił, aby dochodzone roszczenie rozłożyć na raty w wysokości 100 zł miesięcznie. Uzasadniał swoje stanowisko trudną sytuacją majątkową. Strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 25 lutego 2015r. nie wyraziła zgody na ratalną spłatę zadłużenia przez pozwanego powołując się na przebieg dotychczasowej współpracy.

Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Przepis art. 320 k.p.c. upoważnia sąd orzekający do wzięcia pod rozwagę przy wydawaniu wyroku, czy jego orzeczenie będzie mogło być wykonane bez potrzeby przeprowadzania egzekucji, zwłaszcza czy pozwany będzie w stanie spełnić zasądzone świadczenie jednorazowo. Przesłanką zastosowania tego przepisu jest ustalenie, że w danej sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony; decydują o tym okoliczności konkretnej sprawy. W zasadzie chodzi o okoliczności dotyczące pozwanego dłużnika, jego sytuację osobistą, majątkową, finansową, rodzinną, które powodują, że nierealne jest spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądanego świadczenia. Przyjmuje się, że np. za zastosowaniem omawianego przepisu przemawia sytuacja, w której pozwany uznaje powództwo i podnosi, że nieregulowanie długu jest spowodowane wyłącznie jego złą sytuacją majątkową. Rozważając rozłożenie zasądanego świadczenia na raty, sąd orzekający nie może jednak nie brać pod rozwagę sytuacji wierzyciela.

W niniejszej sprawie pozwany nie przedłożył żadnego dowodu na potwierdzenie swojej sytuacji majątkowej i rodzinnej. Jedynie oświadczył, iż jego problemy finansowe są konsekwencją problemów zdrowotnych i aktualnie jest w stanie spłacić zadłużenie w kwocie 100 zł miesięcznie. Tym samym pozwany nie wykazał okoliczności szczególnie uzasadniających jego wnioski oraz nie wykazał także źródeł dochodów umożliwiających mu wywiązanie się z zasądzonych rat. Jednocześnie powód wykazał, iż dotychczas pozwany spłacał zadłużenie nieregularnie, kwotami w różnych wysokościach. W tym stanie Sąd uznał, iż za rozłożeniem zasądanego świadczenia na raty sprzeciwia się słuszny interes powoda. Rozłożenie na raty zasądanego świadczenia ma zwiększać szansę na dobrowolne spełnienie świadczenia przez dłużnika, bez konieczności posilkowania się środkami przymusu. Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd doszedł do przekazania, iż rozłożenie na raty zasądanego świadczenia nie przybliży wskazanego celu tej instytucji.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przytoczonych przepisów, orzeczono jak w punktach I i II sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Sąd uznał, iż pozwany przegrał proces w całości. Wprawdzie Sąd zasądził kwotę 3802,88 zł z dochodzonej kwoty 4327,70 zł i dalej idące powództwo oddalił, jednakże wynikało to wyłącznie z faktu częściowej spłaty dokonanej przez pozwanego w toku postępowania. Na zasądzoną kwotę kosztów procesu składają się wydatki strony powodowej w postaci: opłaty od pozwu w wysokości 100 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz opłata notarialna za poświadczenie za zgodność dołączonych do pozwu dokumentów w kwocie 34,44 zł.

Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w punkcie III wyroku.